

„Ниагара“ — триетажна постройка, с двадесетина прозорци, с градина и салон в партера. Дворчето-тераса над шосето, настлано с пясък, сега е покрито с сухи кленови листа, между голите клоне на салкъмите съскат шушулки, в ъгъла една калинка е опулила алените си, като че изкуствени, плодове, с черни зеници в средата. Мирише на прах, на тор, с който затрупват лехите и на дим: някъде горят купища смет и гъст пушек стига насам.

Здрачава се. Още от заранта тоя неделен ноемврийски ден прилича на привечер и когато, най после, в салона запалват електричеството, изведнаж става полеко.

Откъм градинката влиза низка, шиш-кава жена, наметната с зимно палто. Сяда на масата при тезгяха, слага си очила и разтваря започнатата книга. След малко насреща ѝ се настанява седем-осем годишно момченце с тетрадка за домашно упражнение. Това е семейството на стопанина. Детето е тъничко, светлооко, облечено в топъл пуловер. Жената има месесто, косматото лице и подрязани коси. Тя до сега е седяла във в беседката, загледана към другия хотел, отдето се чува тропот и